

A kenyércsoda célja az volt, hogy Jézus elmondhassa ezt az igehirdetést. Ez ismét a „kegyelem és igazság” szolgálata volt (Jn 1,17). A mi Urunk kegyelmében jóllakatta az éhes embereket; de igazsággal is ellátta őket Isten szavában. Ők az ételt akarták, de nem akarták az igazságot, és végül, a legtöbbjük elhagyta Jézust, és visszautasította, hogy vele járjon. Jézus egyetlen prédikáció következtében elvesztette a rajongóinak nagy részét!

Ez az „élet kenyeréről” szóló igehirdetés tulajdonképpen egy Krisztus és az emberek, a zsidó vallási vezetők közötti párbeszéd. Jn 6-ban a tömeg Jézusnak szóló négy válaszát látjuk: keresés (22-40. v.), zúgolódás (41-51.v.), vitatkozás (52-59.v.), eltávozás (60-71.v.).

Mai igénk a keresés és Jézus tanítása a keresésről (22-40. v.). A tanítványokra mély benyomást gyakorolhatott az, hogy olyan sok ember kitartott a vihar ellenére annak érdekében, hogy megkeressék Jézust azonban őt ez nem hatotta meg. Ő ismeri az emberi szívet. Tudta jól, hogy az emberek eredetileg a csodák miatt követték őt (Jn 6,2), és most is az mozgatja őket, hogy jóllaktak! De még ha csak a csodák vonzották is őket, van arra lehetőség, hogy megváltást nyerjenek. Elvégre Nikodémus is így kezdte (Jn 3,1-2). Csak most az érdeklődésük az evés szintjére süllyedt.

Jézus rámutatott, hogy kétféle élelem létezik: a test számára való, ami szükséges, de nem a legfontosabb, és a belső ember számára való lelki, ami a lényeges. Amire az embereknek szüksége volt, az nem az étel, hanem az élet, és az élet ajándék. Az étel csupán *fenntartja* az életet, Jézus viszont *adja* az élet értelmét, tartalmát. Erről Ézsaiás (55,2) jut az eszünkbe: „Miért adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, és fizetséget azért, ami nem elégíthet meg?”

Az emberek fölkapták a szót: „munkálkodjatok” (fáradozzatok), és félreértelmezték, hogy azt jelenti, hogy tennünk kell valamit az üdvösségünkért. És teljesen figyelmen kívül hagyták, hogy Jézus „ad” valamit. Átitatta őket a törvény cselekedeteinek vallása, azt gondolták, hogy „tenniük kell” valamit azért, hogy érdemesek legyenek az örök életre. Jézus világossá tette, hogy csak egyetlen „munka” szükséges ehhez: higgyenek a Megváltóban. Ha valaki hisz Krisztusban, nem hajt végre jócselekedetet, hogy kiérdemelje az üdvösséget. A hitben bizonyosan nincs semmiféle elismerni való érdem, mivel kizárólag annak az elfogadása a fontos, amit Isten tesz.

A rabbik azt gondolták, hogy ha a Messiás eljön, meg fogja ismételni a manna csodáját (ld. 2Móz 16). Ha Jézust valóban Isten küldte, akkor bizonyítsa be úgy, hogy hullasson mannát az égből. Először látni akartak, és csak azután hinni. De az a hit, ami csupán jelek látásán alapszik, és nem az Ige igazságán, félrevezetheti az embert, hiszen még a Sátán is képes „hazug csodákat” végrehajtani. Jn 6,31-ben található idézet a 78. zsoltár 24. verse. Ez a zsoltár Izráel népének hitetlenségét és lázadását írja le.

Jézus válaszában arra törekedett, hogy az igazság mélyebb megértésére segítse az embereket. Isten volt az, és nem Mózes, aki a mannát *adta*, tehát ne Mózesre nézzenek, hanem fordítsák figyelmüket Istenre. Ugyanúgy, ahogy a múltban Isten adta a mannát, úgy *adja most* az igazi kenyeret Jézus Krisztus személyében. A múltbeli esemény lezárult, de a jelen lelki megtapasztalása még csak most kezdődik!

Azután Jézus világosan önmagával azonosította a kenyeret: Ő az igazi Élő Kenyér, amely a mennyből szállt alá. De nem csak Izráélért jött el, hanem az egész világért. És nem pusztán azért jött, hogy fönntartsa az életet, hanem, hogy életet *adjon*! Igehirdetésében hétszer utal az Ő mennyből való alászállására, ami egy olyan kijelentés, amivel Istennek nyilvánította magát. Az ószövetségi manna csupán az előképe volt az „igazi mennyből jött kenyérnek”, Jézus Krisztusnak.

Ez a párbeszéd azzal kezdődött, hogy a tömeg kereste Jézust, majd jelet keresett nála, de a hallgatók hamarosan az „élő kenyeret” kezdték el keresni, amelyről Jézus beszélt. Mindamellet, hasonlóan a samáriai asszonyhoz, nem voltak készen az üdvösségre (ld. Jn 4,15). Ő is akarta az élő vizet, de csak azért, hogy ne keljen többé a kúthoz járnia. A tömeg akarta a kenyeret, de csak azért, hogy ne kelljen azon fáradoznia, hogy fönntartsa az életét. Ma is, emberek sokasága csak azokért a javakért akarja Jézus Krisztust, ami az életét könnyebbé, kényelmesebbé teheti.

Jézus az ő követelőző kérésükre válaszában két kulcsszót említ, ami sűrűn megjelenik ebben az igehirdetésben: *jöjjetek* és *higgyetek*. Jézushoz jönni azt jelenti, hogy hinni benne, és hinni benne egyenlő azzal, mint hozzá jönni. A hit nem csupán annyi, hogy az értelmünkkel elfogadjunk tanításokat. Hanem azt jelenti, hogy ha Jézushoz jössz, átadod magad neki. Az igehirdetése végén Jézus a *hozzá-jövetelt* és a *benne való hitet* az *evésről* és *ivásról* való beszédével szemléltette. Jézushoz jönni és benne hinni azt jelenti: belsőkben elfogadni őt, ahogyan befogadjuk az ételt és az italt.

A Jn 6,35 tartalmazza a János által feljegyzett hét „Én vagyok” - mondás első darabját. Ezek egyike sem található meg a többi evangéliumban. (A másik hatot ld. Jn 8,12; 10,7-9.11-14; 11,25-26; 14,6; 15,1.5.) Isten ezen a néven jelentette ki magát Mózesnek: ÉN VAGYOK (Jehova) (2Móz 3,14). Isten az önmagában létező Egy. Amikor Jézus az ÉN VAGYOK nevet használja, akkor azzal az igénnyel lép fel, hogy ő azonos Istennel.

A Jn 6,37-40 annak a magyarázatát tartalmazza, amit Jézus mondott a személyes üdvösségre jutás folyamatáról. Ezek a legmélyebb értelmű szavai közé tartoznak, amiket valaha mondott, és reményünk sincs rá, hogy teljes mélységében megragadhassuk őket. Elmagyarázta, hogy az üdvözülés egyszerre teljesen Isten hatókörébe tartozik, és ugyanakkor az ember is felelős érte. Az Atya *odaadja* a Fiát az embereknek (Jn 6,37.39; 17,2.6.9.11-12.24), de ezeknek az embereknek oda kell *jönniük* Jézushoz, és *hinniük* kell Benne. Ő pedig biztosítja őket afelől, hogy senki, aki hozzá jön, nem fog elveszni, hanem feltámad az utolsó napon. Még a halál sem rabolhatja el üdvösségünket! Az „utolsó nap” (Jn 6,40) kifejezéssel Jézus az ő visszatérésére, és azokra a befejező eseményekre utalt, amelyek Isten emberekkel való tervének a befejezését jelentik.